

Arrest

nr. 112 215 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2013 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juli 2013 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 107 517 van 29 juli 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de verzoekende partij tegen de beslissing van 24 juli 2013 tot vasthouding in een welbepaalde plaats, werd verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 107 517 van 29 juli 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 12 september 2013 om 9u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van C. MORARU die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Op 29 juli 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 107 517 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, op 28 juli 2013 door verzoekende partijen ingediend, verworpen.

2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

3. Artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

4. Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, *Raad van State. Het procesverloop*, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

5. De Raad stelt het volgende vast:

De verzoekende partij wordt op 17 juli 2013 door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt diezelfde dag een beslissing tot vasthouding aan een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en een beslissing tot teruggrijping. Tegen deze beslissingen dient de verzoekende partij op 24 juli 2013 om 02u28 een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De repatriëring is gepland om 10u40, diezelfde dag. Nadat de terechtzitting heeft plaatsgevonden diezelfde ochtend om 8u30, wordt de vordering onverwijld bij arrest nr. 107 127 verworpen. In dit arrest wordt onder meer gesteld wat volgt :

“2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. De ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is. Verder in dit arrest zal derhalve worden gesproken over 'de' bestreden beslissing, zijnde deze tot teruggrijping.

2.2. De rechtspleging

2.2.1. [...]

2.2.2. De verzoekende partij vordert haar persoonlijke verschijning.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij die wordt vastgehouden met het oog op haar teruggrijping, in de onderhavige procedure wordt vertegenwoordigd door haar raadsman, bij wie zij woonplaats heeft gekozen. Zij stelt dan wel dat zij bijkomende stukken zal neerleggen ter terechtzitting, ter staving van haar verzoek, doch toont niet aan dat en waarom zij deze stukken niet reeds bij haar verzoekschrift zou kunnen hebben gevoegd enerzijds, en al evenmin dat en waarom, daargelaten de vraag of het neerleggen van stukken die niet bij het verzoekschrift werden gevoegd toegelaten is, haar raadsman die haar rechtsgeldig ter zitting kan vertegenwoordigen deze stukken niet zou kunnen neerleggen. Er dient derhalve niet te worden ingegaan op deze vordering tot persoonlijke verschijning."

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de op 24 juli 2013 om 10u40 geplande repatriëring niet is doorgegaan. Op 24 juli 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een beslissing genomen tot vasthouding van een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissing wordt aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 28 juli 2013. In deze zaak wordt ook, net zoals in de voorgaande, de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij gevorderd.

Vast staat dat reeds op 24 juli 2013 de Raad had geoordeeld dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van een vordering tegen een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. De verzoekende partij, die zich liet bijstaan door een advocaat, dit wil zeggen een beroepsbeoefenaar van het recht en te dezen ook niet onbekend met het vreemdelingenrecht, minstens niet omdat hij ook reeds was opgetreden in de vordering die had geleid tot het arrest van 24 juli 2013, was hiervan op de hoogte nu zij via haar advocaat in kennis werd gesteld van het voormelde arrest. Evenzeer vaststaand is dat de verzoekende partij opnieuw haar persoonlijke verschijning vorderde op grond van dezelfde motieven die reeds werden beoordeeld en verworpen in het genoemde arrest. Uit de houding van de verzoekende partij moet onmiskenbaar worden afgeleid dat haar enige oogmerk erin bestond een mogelijks nieuwe repatriëringssparing te verhinderen.

Bij arrest nr. 107 517 van 29 juli 2013 heeft de Raad de vordering ingediend op 28 juli 2013 verworpen wegens manifeste onontvankelijkheid.

7. *In casu* is de Raad van oordeel dat er sprake is van ernstig misbruik van procedure. Daar zij een na de betekening van het arrest nr. 107 127 andermaal een vordering bij de Raad instelde tegen de beslissing tot vasthouding terwijl zij minstens sedert de betekening van het voormelde arrest wist of moest weten dat de Raad niet de bevoegde instantie is om zich over de rechtmatigheid van de aangevochten maatregel te buigen en de vordering dus kennelijk gedoemd was te mislukken en gelet op de houding van de verzoekende partij, die ook voor een tweede keer en op identieke, reeds met het meervermelde arrest nr. 107 127 afgewezen, gronden om haar persoonlijke verschijning vroeg, is het verantwoord om haar een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep op te leggen.

8. De verzoekende partij, die werd uitgenodigd om, standpunt in te nemen over het al dan niet voorhanden zijn van een kennelijk onrechtmatig beroep was ter terechtzitting van 12 september 2013 verschenen noch vertegenwoordigd.

De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet de uitspraak van een geldboete niet afhankelijk maakt van de aanwezigheid in persoon van de verzoekende partij – of nog, zijn vertegenwoordiging – ter terechtzitting, noch op het Belgisch grondgebied. Een dergelijke boete kan de verzoekende partij worden opgelegd in geval van terugkeer naar België. Het zou immers indruisen tegen de geest van de wet van 29 december 2010 waarbij artikel 39/73-1 werd ingevoerd in de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij zou kunnen ontsnappen aan de financiële sanctie louter door het niet verschijnen noch vertegenwoordigd zijn ter terechtzitting (cf. RvS 17 maart 2003, nr. 117.111).

9. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat in deze duidelijk sprake is van misbruik van procedure. Terzijde wijst de Raad erop dat, hoewel in deze – gelet op de bespreking hoger – de raadsman van de verzoekende partij geacht kan worden mede verantwoordelijk te zijn voor het misbruik van de procedure, het in de huidige stand van de wetgeving niet mogelijk is een geldboete op te leggen aan de advocaat.

10. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van de verzoekende partij. Daar het in deze geen zaak betrof die een dermate juridische complexiteit vertoonde dewelke zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad en rekening houdende met de financiële toestand van verzoekende partijen, past het in casu een geldboete van 125 EUR op te leggen aan de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt tevens betekend aan de minister van Binnenlandse Zaken met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS